

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

INSTITVTIONVM IVRIS CA-NONICI LIBRI QVATVOR.

Cucchi, Marco Antonio

Coloniae, 1564

VD16 ZV 4150

Gradibus & generibus affinitatis. xiiij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62908](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62908)

qui quæuē ex fratre & sorore sunt orti vel ortæ, consobrini, qui ex duabus sororibus. Patruus magnus, amita magna, sunt aui frater & soror. auunculus magnus, matertera magna, sunt auix frater & soror. propior sobrinus, propior sobrina dicuntur, filij, & filix ex patruo magno, amita magna, & auunculo magno, & matertera magna. Propatruus, proamita, dicuntur proaui frater & soror. proauunculus, promatertera, proauix frater & soror.

De gradibus & generibus affinitatis. Tit. XIII.

CVM (vt suprà docuimus) quædam ciura etiam inter affines versentur matrimonijs obstantia, non erit ab re de affinium quoque gradibus & generibus pauca hic differere. Est igitur affinitas (vt Ioanni And. placuit.) personarū necessitudo ex coitu proueniens omni carens consanguinitate, id est sanguinis parentela. Nec refert an coitus sit legitimus, id est, per nuptias legitimas contractus, an id minùs, quando quidem etiam per coniunctionem illicitam affinitas cōtrahitur impediendis nuptijs apta. omnes enim qui mihi con-

LIBER TERTIVS. 265

consanguinei sunt, illi efficiuntur affines: cum quæ mihi coniunctio carnis consummata fuit, & inuicem ipsius mulieris consanguinei omnes mihi affines sunt. ego verò & ea mulier inuicem affines nō sumus. nos enim tantummodò affinitatis principium & origo sumus. consanguinei quoque mei nullo affinitatis vinculo iuncti sunt consanguineis fœminæ à me cognitæ. a

a Ioann.

And. in amore affi.

Affinitas & ipsa tres ordines habet quemadmodum cognatio: videlicet ascendentium, descendentium, & collateralium. Ascendentium affinium nomina sunt, veluti, focer, socrus, id est mariti vel vxoris pater & mater. vitricus, id est, præsens maritus matris meæ, à quo tamen ego genitus non sim. noverca, id est, præsens patris mei vxor, quæ me tamen non genuit. aliorum autem superiorum affinium nomina non recenséo, cum ferè sint eadē, quæ consanguineorum, vel sola particulæ huius, Pro, adiectione distinguuntur, vt profocer, & similia. Infra sunt, veluti gener, id est, filiæ maritus. nurus, id est, filij vxor. priuignus, vel priuigna, id est, vxoris vel mariti filius filia ex alio marito, vel alia vxore suscepti, & vltiores,

I 7 riores,

*b c. infra
mes. §. affi-
nitates. iii.
q. vii. ubi
glo. ver.
præpositio.*

*c c. quod
autē. xxxv.
q. vi.*

riores, quibus præpositio Pro, solet ac-
cedere, ut progener, id est maritus ne-
ptis. *b* Collaterales affines sunt, qui vel
uxori vel marito consanguinei sunt ex
transversa linea iuncti.

Eorum autem affiniū, qui iustis nu-
ptijs parantur, specialia nomina sunt
hec, videlicet, leuir, qui est frater mari-
ti. Sororius, qui est vir sororis. Glos,
quæ est soror mariti. Fratrissa, quæ est
uxor fratris: quæ & ipsa glos, rectius di-
ci potest. Ianitrices, seu inateres, quæ
sunt duorum fratrum vxores. *c* alij au-
tem specialia nomina non habent, sed
illo consanguinitatis nomine fere so-
lent appellari, quo nomine vel gradu
ab eo nuncupantur, cuius causa affini-
tatem contraxerunt: veluti, qui vxore
meæ consobrinus, vel patruelis est, is &
mihi consobrinus, vel frater patruelis
appellabitur, & de similibus. In his igitur,
cū scire voluerimus, an cum eis
nuptiæ contrahi possint, non solum
inspiciemus, quoto gradu affinitatis
inter se de iuncti sint, sed etiam (ut su-
prā attigimus) inspiciendum erit, quo
in genere affinitatis existant. nam & si
olim, & in secundo, & in tertio affini-
tatis genere nuptijs non esset locus,
ho-

hodie tamen aliud seruari ex Concilio generali Innocentiano supra demonstrauimus, ut scilicet in primo genere duntaxat prohibita censeantur, idque ad quartum usque gradum.

Sed ne quid ad huiusce rei notitiam desideretur, declaremus etiam, quando in primo genere affinitatis, vel secundo, vel ulteriore quis esse dicatur.

Est igitur sciendum, quod illa persona, cum qua consanguineus meus carnis copula coniungitur, mihi in primo genere affinitatis est. in eo autem gradu est affinitatis, in quo gradu consanguinitatis mihi est ille, ex cuius persona affinitatem acquisiui. quo consanguineo mortuo, si ea mulier alteri nubat, vel cum alio per carnis coniunctionem immisceatur, is secundus eius mulieris maritus, vel qui eam absq; nuptiis cognouerit, mihi in secundo genere affinitatis hoc facto adscitus erit. qua muliere defuncta, si vir vel amicus eius, quem dixi modo affinitatis genere secundo, mihi esse coniunctum, superstes sit, alteramq; vel ducat uxorem, vel sine matrimonio etiam per carnis copulam cognoscat, ea mulier mihi ex tertio affinium genere iuncta erit:

Sed

Sed quamuis in hac tertia personarum mutatione genus quoque ipsum ter variatum sit, vt modò primum genus affinitatis diceretur, nunc secundum postremò tertium, gradus tamen idem semper fuit, nunquam variatus, quamuis genus mutaretur. Nam finge, quòd ille consanguineus meus mihi in primo gradu consanguinitatis coniunctus esset, eodem in gradu affinitatis erit mihi mulier ab eo cognita, nec mutabitur gradus postmodum in persona alterius eiusdem mulieris viri: & demum hac muliere sublata lege naturæ, noua mulier à superstite ipsius viro cognita nō minùs mihi adhuc erit in primo gradu affinitatis, quā prima fratris mei vxor, eiusque vxoris secundus maritus, quamuis ille in secundo genere affinitatis mihi esset, hæc in tertio.

Atque his quidem modis genera affinitatis colliguntur, quæ tametsi omnia præter primum à nuptiarum contractibus abholita sint, (vt iam sæpè ostendimus) quia tamen haud ita facile primū genus fuisset perceptum, nisi & altera duo ad maiorem declarationem subdidissemus, non absurdum fore iudicauimus, hæc quoque duo pos-

stre-

strema declarare. Maneat igitur, alio modo genera affinitatum esse dimetienda, quàm gradus. & gradus quidem affinitatis ex gradibus consanguinitatis illius dinumerari, à quo affinitatis causam, & originem ducunt. Genera verò ex personarum varietate & accessione propter carnis immixtionem interueniente variari.

De Cognatione Spirituali.

Tit. XV.

Cognatio quoque spiritualis (vt supra indicauimus) non leue impedimentum nuptijs esse solet. Cognatio autem spiritualis dicitur illud vinculum quod ex eo contrahitur, dum quis alij munus baptismi vel confirmationis impendit, seu dum impenderetur, ei tanquàm pater astitit. ex his enim duobus sacramentis tantum, baptismo scilicet, & confirmatione, cognatio hæc contrahitur, quæ cognationem naturalem in multis imitatur. ^a Hæc autem a *Abb. in rubr. de cogn. spir.* cognatio inter tres personas primùm initur, à quibus ad alias quoque earundem causa emanat. nam inter illum, qui his sacramentis augetur, & illum, qui sacramentum ministrat, & illum præ-